

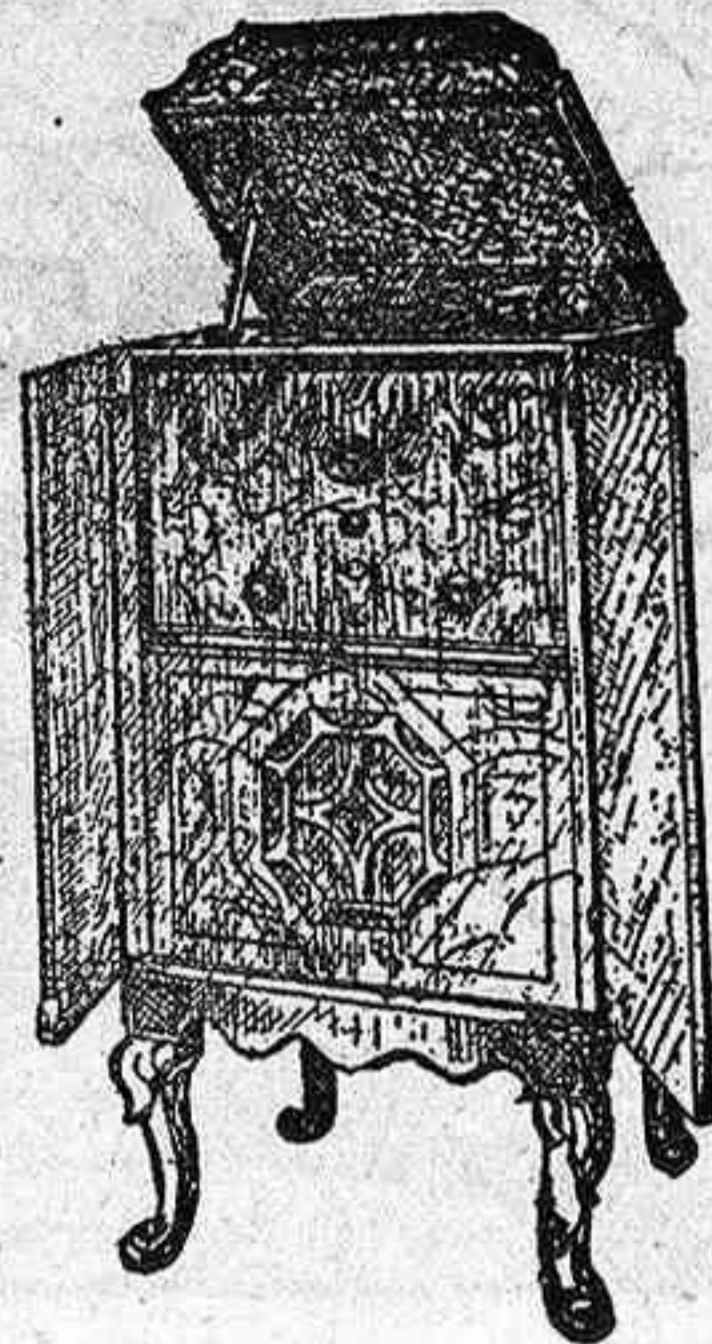
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

La passa d'hidrofòbia

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou sortir inútilment de les dites malalties
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, i *ovulitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

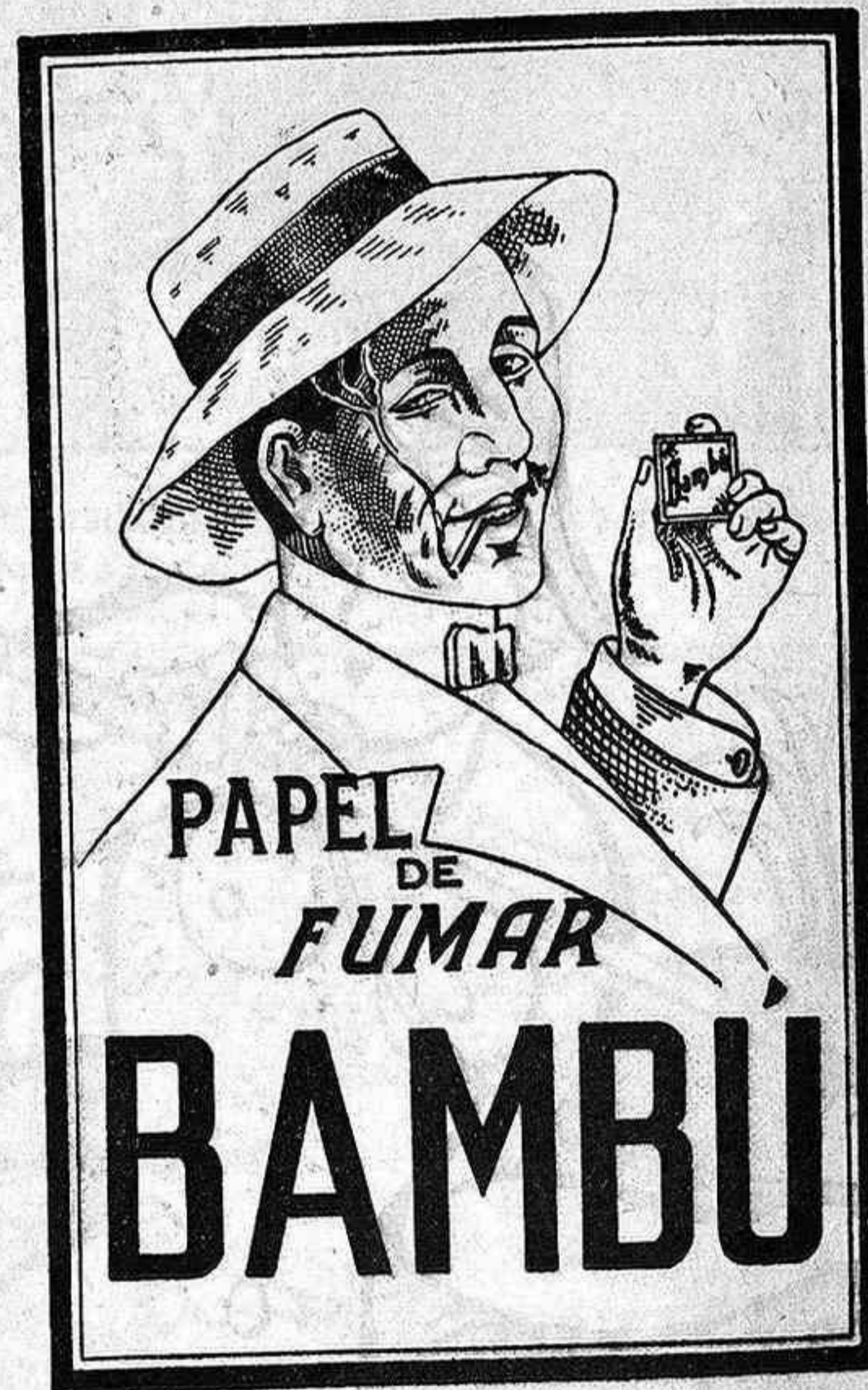
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari si), *eczemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Soivre, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polacions nocturnes*, *espermatòrrica* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials* del Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessecs 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remitent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq*, carrer de 1er, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Parlamentaris

El Parlament de Catalunya, en realitat, encara no ha iniciat la seva vida. El públic, una mica esportiu, esperava ja, que a les primeres converses, es barallessin la majoria i la minoria, que hi hagués un daltabaix. Suposaven que aquests homes que s'havien bescantat de manera tant extraordinària en els actes públics celebrats a la ciutat i al camp, en el moment de trobar-se junts no podrien oblidar les ofenses i iniciarien uns atacs corps-a-corps que posarien en perill el bonic negociet de les sessions de boxeig. A l'endemà de la inauguració un amic meu ja n'estava decepcionat: "Això és un Parlament?" Al cap d'un parell de dies ja exclamava: "Això és un enterrament!" Una mica de paciència, car amic, que potser el que hauré de lamentar serà, un excés de combativitat. O potser no. I serà millor com a espill i exemple peninsular. El que sí es pot ben dir és que el Parlament dona una veritable sensació d'austeritat i de dignitat. Hi han uns homes de avançada edat que donen una qualitat històrica al Parlament. Hi han uns homes posats en l'edat que cal per a crear fets i obres saturades d'humanitat i de comprensió que seran en definitiva els que han de donar el to intel·lectual del Parlament. Hi ha un jovent entusiasmada, sentimental, ferm i voluntariós que és el que ha de donar-li el to polític que tot Parlament ha de tenir. Com tots els bons Parlaments, els diputats de Catalunya són uns sentimentals. Abans que cap interès particular defensaran el bon nom de Catalunya. Potser els elements dretistes del Parlament mantes vegades oposaran a un sentit revolucionari, un esperit tradicionalista, però val a dir que més que defensar la cosa pròpia en la que els pugui perjudicar, defensaren unes costums, que ells consideren que per ésser velles són bones. El Parlament de Catalunya com cosa nova, plau i interessa. La gent està encantada de tenir-ne. Trobem que ja hi ha una cosa més que ensenyar al turista quan vingui per Barcelona. Ara cal veure si Barcelona i el seu "hinterland" poden mantenir un Parlament amb la mateixa dignitat que d'altres pobles petits. Mantenir-lo vol dir dotar-lo econòmicament d'independència. Aquesta breu facècia del senyor Vallès i Pujals de què els diputats no cobrin dietes és un vell joc parlamentari massa divertit. El senyor Vallès i Pujals era diputat provincial quan es va constituir la Mancomunitat de Catalunya. I quan es va constituir l'Assem-

blea de la Mancomunitat de Catalunya, els diputats es varen assignar unes dietes, com era molt just i lògic, perquè qui venia de Tortosa o de Puigcerdà; de la Seu d'Urgell o de Vic no havia a més a més de pagar-se les despeses del viatge i fonda, després de perdre els jornals que devien guanyar en els llocs de residència. I llavors, el senyor Vallès i Pujals que cobrava sou com a President de la Diputació, dietes com a conseller de la Mancomunitat de Catalunya i com a diputat provincial quan es reunia a la Diputació o a la Mancomunitat no trobava immoral que es cobressin. Potser dirà que les dietes se les havien trobat acordades. Potser sí, llavors que diguin de què han de viure els diputats que hauran de treballar als dematins a les Comissions parlamentàries, a les tardes a les sessions públiques i mantes nits estudiar els projectes de llei que hauran de discutir-se. El senyor Vallès i Pujals té un bon despatx, el tenia millor, però després de certes topades amb la justícia, va minvar d'ingressos; el senyor Duran i Ventosa, el senyor Ventosa i Calvell, el senyor d'Abadal, el senyor Trias de Bes, el senyor Valls i Taberner, el senyor Cassabó, etc., etc., són rics. A més dels bons negocis, dels bons bufets, tenen una fortuna que els ampara. En canvi molts homes de l'Esquerra, de la Unió Socialista de Catalunya, són pobra gent obrera que no tenen altres mitjans de vida que el seu treball. Si per representar un poble han de deixar el treball, de què han de viure? Clar que a les dretes els hi convé aquesta topada. Així s'han perdut mantes voluntats revolucionàries. Eren pobres, anaven a l'Ajuntament, tenien que assistir a comissions, subcomissions, ponències, inauguracions, etc. Havien de deixar el treball. Sempre hi havia una veu "amiga" que li oferia una ajuda. Més tard s'immortalitzaven. Llavors les dretes, que eren fonamentalment immorals perquè tenien claus financeres, misteris de borsa, brutes combinacions judicials, es fregaven les mans i deien: "Ja som iguals!"

Els representants públics pagats, amb independència econòmica, no poden ésser immorals. Llavors el país té dret a exigir-lis decòrum i activitat en el treball; eficiència i continuïtat. Els diputats de Catalunya han de tenir una independència econòmica. La tenen arreu del món. Seria el primer lloc en no tinguessin els diputats dietes. La jogada es pintoresca. Voler passar per defensors de l'economia els que recorden fallides tan vergonyants com la del Banc de Terrassa, com la del Banc de Barcelona, com la del Banc de Catalunya, que han posat en la misèria a petits industrials, a modestos treballadors... No comencem a fer riure, eh? No comencem a fer riure...

FRANCESC MADRID

**No deixeu de comprar cada setmana,
"La Campana de Gràcia"**

A CAU D'ORELLA

BISBE O CUPLETISTA?

A... és un home poc coneixedor de les coses i els homes de l'Església. L'altre dia davant d'ell, al club—un club semi aristocràtic de la Rambla—, dos amics nostres comentaven el sermó del bisbe Irurita: aquest sermó ple de mala baba i d'estupidesa clerical.

—Què te'n sembla de l'actitud de Irurita?—deia un d'ells.

—Potser apreta una mica massa. Es veu ben bé que té bola a la República—contestava l'altre.

I A... digué, davant el pasme dels que l'escoltaven:

—Però, per què s'hi han de posar les cupletistes en política?

—Les cupletistes? Però si es tracta d'un bisbe, del bisbe de Barcelona!

—Ah! Jo em creia, pel nom d'Irurita, que es tractava d'una cupletista!

L'HOME DE LES ESMENES

Al Parlament mancava el diputat de les esmenes; el que ralenti les discussions presentant esmenes. I ja no manca: és el senyor Estanislau Ruiz, de la minoria d'Unió Socialista de Catalunya.

A ell i als altres dos membres de la minoria, al Parlament els diuen "Los tres mosqueteros"...

PILADES I ORESTES

Josep Maria de Sagarra fou nomenat per a designar la reina de les modistetes. Sembla que això—designar la reina de les modistetes—deu ésser considerat com una de les funcions que han d'acomplir els poëtes.

Sembla també que a un altre Josep Maria, gran amic de Sagarra—tant amic que sempre sopen plegats i sempre paga Sagarra—, això no li ha fet cap gràcia.

Ignorem els motius del disgust de Josep Maria Planas.

GLOSSARI

SANTA LLÚCIA, PATRONA DELS ORBS I DE LES MODISTETES

El passat dimarts fou Santa Llúcia. Santa Llúcia abans era patrona dels orbs, i els orbs ocupaven tots els carrers dels voltants de la catedral, i els omplenaven amb la seva psalmòdia i amb la claror dels seus ulls sense claror. Santa Llúcia ara és la patrona dels orbs i de les modistetes, que emplenen tots els carrers de Barcelona amb la seva gràcia i amb la seva alegria d'ocells.

Santa Llúcia és una santa simpàtica a la qual representen els imatgers en la figura d'una dona jove amb els ulls al plat. Això de dur els ulls al plat, talment com si es tractés d'un parell d'ous ferrats, dona a la santa un posat inquietant, li lleva la vulgaritat de les altres santes. Ella, però, sembla no donar importància a aquest fet de portar els ulls al plat i no a la cara—com fan els que no són sants—, i somriu dolçament com per a fer-se perdonar aquesta excentricitat.

Malgrat del seu somriure dolç. Santa Llúcia tenia un aspecte ombrívol de tragèdia. De totes maneres, una santa que porti els ulls al plat no pot pas tenir un aspecte massa tranquil·litzador.

Per a perdre aquest aire de tragèdia, la santa ha acollit sota les seves ales les modistetes barcelonines. L'alegria de les modistetes és ço que fa somriure la santa. I precisament per no veure-hi, les veu totes boniques, totes gentils, totes dignes d'ésser nomenades reines de la festa.

Aquest any, el dia de santa Llúcia s'ha escaigut en dimarts i dia tretze. Això, als supersticiosos no els feu cap mena de gràcia. D'altres, pensaren que es tractava d'una maniobra reaccionària contra la República.

Les modistetes, però, amb la seva alegria, amb la seva boniquesa, esvaïren tot e' 'oble malefí de dimarts i tretze. I és que no hi ha malefí que resisteixi els divuit anys gentils d'una d'aquestes nostres modistetes, que són glòria i orgull de Barcelona.

VIRAI

—Què van a missa de dotze?

—No, venim al miting de dos quarts d'una.

Ja ens podem donar importància

Ja ens podem donar importància. Ja tenim Parlament.

Tenir Parlament, senyors, és una cosa sèria. És una cosa que vesteix.

Teníem—i tenim, gràcies a Déu—sessions d'Ajuntament amb esgarips, baralles, i escenes de sàinet. Però l'Ajuntament no és precisament l'alcaloide de la política humorística. És una mena d'assaig, de pasatemp. L'Ajuntament serveix per a sentar càtedra de gesticulador i de cridaner. És el germà petit que va creixent i que un dia que arriba a gran i ja és

Ja ens podem donar importància, senyors. Ja tenim el nostre—i ben nostre: que força ens ha costat de súar—Parlament.

Abans teníem allò que se'n diu una mena d'enveja a Madrid quan sentíem dir que a la "Villa" hi havia hagut moviment; que els polítics anaven a bufetades, que el Congrés era un safreig. El cor se'ns anava a la "Villa"—"Villa" i "Corte", en altres temps—i esperàvem amb una gran ànsia l'arribada d'aquella Premsa, Premsa que avui ja no té cap interès.

Era una mica grotesc l'espectacle de l'insult, de la garrotada i del possible duel. Però ens divertia, francament. Donava un to i una importància a la ciutat. La convertia en ciutat d'avanguardia i de seny. I és que les ciutats sense Parlament, són com els jardins sense flors, com la noia sense il·lusions.

Ara ja no som uns vulgars provincians. Ara el Parlament de Madrid, és una cosa esbravada per a nosaltres.

Barcelona, aquella dolça i resignada Barcelona d'altres temps, ja compta amb uns homes que el dia de demà—si no és avui mateix—es diran coses groixudes. Barcelona, com Madrid, com Londres, com París, com Berlín, té el seu Parlament.

Molts són els qui desitgen que les coses vagin bé. Alguns fins han fet dir misses i han celebrat novenaris perquè Déu illumini i doni lucidesa als homes que han d'orientar i regir els destins de la Catalunya que neix.

Nosaltres, però, que no hi criem en els novenaris ni en les misses, i que estimem a Catalunya com potser no l'estimen—a pesar de què diguin el contrari—quatre beneïts, voldríem que el nostre Parlament fos aquella cosa seriosa, digna i intel·ligent.

Però ens temem de què no sigui així.

Hi ha uns quants actors—poquets sortosament—que són el "no va més" de la petulància i de la comicitat. Quin dubte hi ha de què aquests homes han d'ésser els causants de què el nostre Parlament es converteixi en el circ equestre de la política i del pensament?

Per aquesta mena de senyors ja és corrent veure o llegir que el diputat senyor Tal ha dit "garrinent" al diputat senyor Qual i que aquest, en justa compensació, li ha contestat "indecent". Oh, és un espectacle que els enterneix a ells! Els mots groixuts donen caràcter al Parlament. Esser ben educat i estar posseït d'una flemma britànica, ha d'ésser desesperar per a certa gent. El seu temperament demana a grans veus allò de:

—S. S. té la paraula.

El senyor Riudeperas (afònic de tant cridar):

—Sí, senyors: tinc la paraula. I que no la penso pas deixar.

—Limiti's... Limiti's i calmi's—diu el President.

—No puc calmar-me després de sentir les bajanades de S. S., el senyor Castells.

—Demano la paraula!—fa el se-

nyor Castells, alçant-se amb la rapidesa d'un coet.

—No hi ha paraula!—contesta enèrgic, el President.

—El senyor Riudeperas m'ha insultat grosserament!

—Penso no haver dit tot el que mereix S. S.!

—Tinc, tinc, tinc, tinc!!!—fa la campaneta.

Crits. Escàndol. Rialles. Aplaudiments.

Un Parlament sense això, sense aquest "moviment", sense aquesta cosa tradicional i típica no ho seria un Parlament. Potser no se n'hauria vist mai cap a la vida i a la història de les nacions. Seria una reunió de senyors de "postín" que els han portat allí perquè es donin importància i cobrin el sou cada mes.

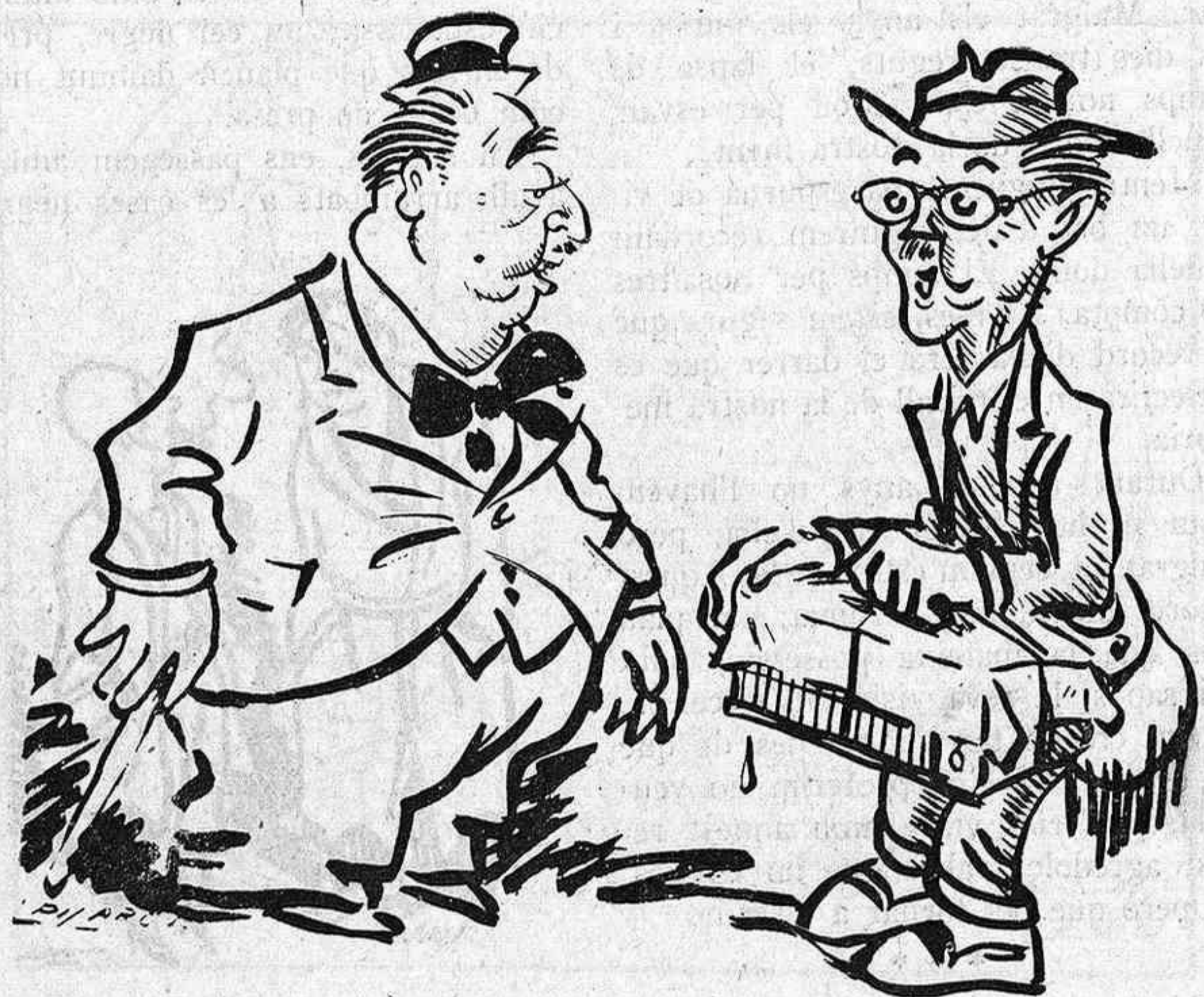
I el sou s'ha de guanyar—quan el cas es presenta—amb esgarips, insults i garrotades. No hi ha més.

El bon diputat ha de saber boxar, replicar, cridar, estossegar, fer xistos—bons o dolents—, estornudar i un grapat de coses més que res no tenen a veure amb la política del poble.

I haver estat regidor d'algun Ajuntament.

Es la única manera de donar-se importància i fer contenta a certa gent.

AGUSTÍ COLLADO

—I després dels passarells; que pensa caçar?

—Aniré a l'Àfrica a caçar elefants. Ara ja estic entrenat.

Nota de cada dia

Dedicat al senyor Governador de Barcelona i que Santa Lluïa l'hi conservi la vista.

Apunts d'un carnet

Decididament el temps no fa oblidar. Malgrat els anys, els mesos i els dies transcorreguts, el lapse de temps no ha estat prou per esvair aquell record de la nostra ment.

Mentre tinguem una espurna de vida, un bri d'alè, seguirem recordant aquella dona. El temps per nosaltres no compta. Es més, estem segurs que el record d'ella serà el darrer que es reflectirà en el mirall de la nostra memòria.

Durant aquests anys no l'havem vista ni hem sabut res d'ella, però malgrat tot, seguim estimant-la. Aquest record llunyà, mig esfumat, ens plau més que la mateixa possessió, puix qui sap si la seva visió ens decebria. L'hem creada tan sublim des de que no és nostra! No; preferim no veure-la, preferim viure amb aquest regust agredolç: saber que no és nostra però que pot tornar a ésser-ho.

***

Ens hem adormit i com cada nit hem somniat. Hem somniat el de sempre: cases negres, fosques, brutes,

amb escales sense baranes i amb els graons mig menjats; uns carrers costeruts, torçats, sense fi, amb il·luminació estantissa; un cel negre, prenyat de núvols que planen damunt nostre com ocells de presa.

En somnis, ens passegem amunt i avall, arrambats a les cases negres i

—Avui no pots venir perquè tinc d'anar a un miting.

—Es igual, aniré a la catedral.

llur foscor ens taca. En una d'aquestes cases llòbregues està la dona: aquella dona que la nostra ment fantàstica ha fet esdevenir sublim

L'esperem fora, al carrer. De les cases surten dones de rostre groguenc, xuclat, cansat, abillades amb vestimentes de color bigarrades. Llurs carns són flàccides i palesen el seu masegament. Són les marxants de l'amor.

Cor-gelats lluitem per despertar nos... No volem somniar més... Tractem de fugir d'aquest lloc malastruc, però el pesombre segueix i ens fa rebolcar dins el llit de banda a banda, presos d'un neguit febrós.

Es ací! Acaba de sortir! Es ella! Fem un esforç per atansar-nos-hi, però un corrent, com una mena de xuclador, ens allunyà poc a poc d'ella. Breguem amb el corrents; ja gairebé som al seu costat... gairebé la toquem... però arribem tard. Ella és fora.

I el somni segueix. Volem acarinar-la, estrènyer-la contra el nostre pit per tal que senti el bategar del nostre cor llatzerat, volem vessar-li a cau d'orella una munió de mots ardents i besar-li els llavis embalbats. Tot, però és en va. La nostra voluntat no pot vèncer el corrent poderós que ens allunya i allà en la foscor resta la imatge imprecisa d'ella, mentre nosaltres caiem en l'infinit.

***

Ens despertem. El pesombre ha passat. Hem somniat, sortosament, però no gens menys ens plau de recordar el somni. Es un goig morbós que ens alleuja l'ànima.

Tanquem els ulls i per la nostra retina passen les diverses escenes d'aquell pesombre. Unes llàgrimes ens rodolen galtes avall i s'aturen en la juntura dels llavis entreoberts, per on escapa un bleix de neguit.

Què amargues són les llàgrimes que es vessen per la dona estimada! Però, quin consol n'hem extret! Aquestes llàgrimes han amorosit els nostres llavis reseca i mig enjunyats, hem cregut que besàvem els d'ella, humitejats.

En la nostra cambra, voltats de la fosca, hem afinat els ulls i l'hem vista: una imatge llunyana, borrosa, que ens somreia...

Una remor lleu, espaiada, ens ha fet tornar la son que el pesombre ens havia arrabassat. Era la remor que produïen les nostres llàgrimes en caure damunt el coixí.

H. C. SANTEUGINI

Vuits i nous i cartes que no lliguen

QUI SAP SI POTSER ES FILL
DEL CARDENAL SEGURA!

El bisbe de Barcelona, Dr. Irurita, ha tocat campanes, cosa per cert, que està bastant en acord amb les seves funcions. I les ha tocades, al curs d'un sermó que pronuncià el dia de la Inmaculada, dins de la catedral de Barcelona.

El sermó que aquest pastor d'ovelles féu, era més propi d'un Hitler, o bé d'un Mussolini, que no pas d'un alt prelat, que deu predicar l'amor, la germanor, la pau i la humilitat, i altres balivernes, que per ara, es veu, no són de l'agrat de l'alt dignatari de l'Església.

Recordem a les autoritats, que Espanya, encara que poques, té algunes colònies, on el bisbe de Barcelona, podria esplaiar les seves teories bèl·liques, predicar la guerra Santa i ensenyar de tirar al "blanc" als pacífics negres que les poblen.

Ademés, el clima tropical, té la virtut d'acabar molt aviat amb els biliosos, i seria una de les maneres, potser la única, de què el doctor Irurita s'en anés a... al cel, deixant la pell a la terra.

I la pell de bisbe, és molt apreciada per els negres que la utilitzen per fer tam-tams, perquè és més gruixuda i més sòlida que la pell d'ase.

A més a més, crec que seria ventatjós per la mateixa Església, el que el doctor Irurita anés en persona a catequitzar els negres; a les colònies, sols hi envien els frares de segona mà; ell, amb la seva mitra, el seu bacul, el gran mantell i l'anell, faria un gran efecte en aquells països. Els negres s'el menjarien... a petons. I tots hi guanyariem.

LA TRANQUILITAT MEDITERRANEA

No sé si us recordareu d'aquell il·lús que va venir a Barcelosa tot vestit de blanc.

Es deia Henri Oger, i "nada menos" volia convertir Barcelona en la "Cuitat de la Pau.

Anava ben equivocad el pobre!

Llegiu diàriament la Premsa:

Atracs pels carrers.

Xofers de taxis. robats.

Bombes per a tots els gustos. "destruint" a diari diversos tallers de "construcció"...

Crims comesos per assassins, als que la policia no pot arribar a descobrir...

Barcelona, ciutat de la Pau...

Vaja, home, deu ésser un efecte d'òptica.

Avui dia, ja no n'hi han a Europa de ciutats de la Pau...

Fins Suïssa, la pacífica Suïssa està que bull...

I qualsevol dia llegirem que a Ginebra, en una reunió tinguda per els delegats de cada país, hi ha hagut una gran batalla, amb ministres diplomàtics i plenipotenciàries greument ferits, al curs d'una discussió, en la que es tractava de la pau del món.

CAVERNICOLES

El dia de la Inmaculada, no era festa.

A les oficines Municipals, es treballà com de costum.

Però en el cos de funcionaris hi han barrejats un sens fi de enemics de la República, de cavernícoles i de monàrquics, que no trobaren res millor a fer, que sortir a les 11 de l'oficina, manifestant ben alt, que s'en anaven a missa, perquè ells no estaven conformes en què un dia tan senyalat, fos dia laborable.

I mentre els altres empleats treballaven, ells caminaven de genollons per la Catedral de Barcelona, donant-se cops al pit i escoltan la "locorrea"

del doctor Irurita, predicant la guerra Santa contra el nou règim.

Aquests empleats que haurien d'estar agraïts de què no s'els hagués tret a cops de peu el dia en que fou proclamada la República.

Aquests empleats, són els que vénen a l'oficina amb el "Dic", l'"A. B. C.", i no callen en tot el dia de despotricar contra l'Azaña, contra Catalunya i contra els nostres homes, cantant les virtuts de la Lliga, d'en Primo de Rivera i de l'antic règim.

Què hi farem... Es veu que tenen bons padrins ...

CAP AL MARROC

Dintre de pocs dies sortiran cap al Marroc. un grapat de xicots.

Cap al Marroc xop de sang ..
Recordeu Annual ...

Que la República tingui més cura dels seus fills, de la que va tenir-ne la monarquia.

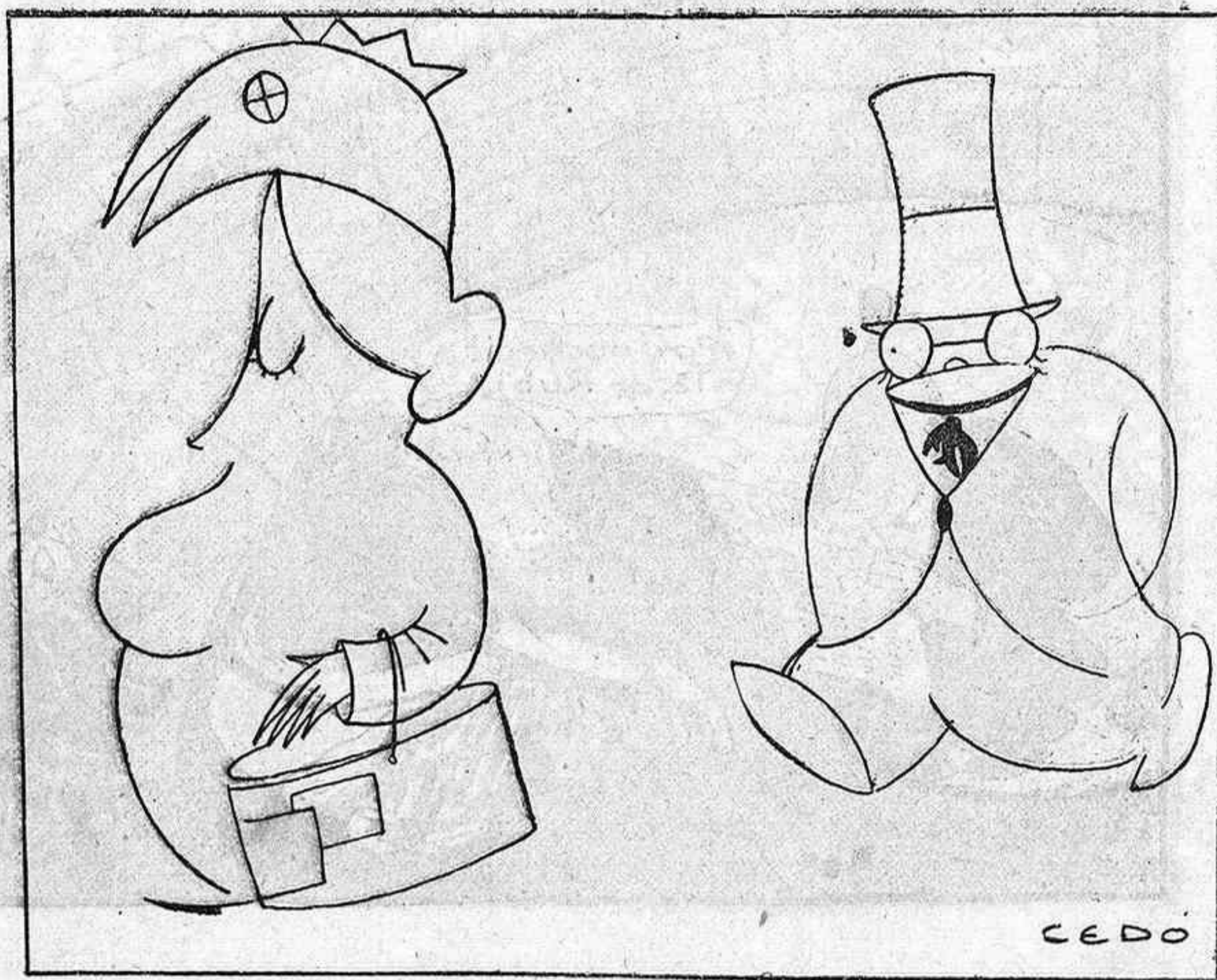
El Marroc?... a qui interessarà el Marroc? Voleu dir que amb un règim nou i democràtic com el que ara es prova d'instaurar a Espanya, el colonialisme pot interessar nos?

Civilitzar el Marroc?

I les Hurdes?... I Extremadura?
I Cuenca?...

No valdria més civilitzar aquestes tristes, pobres i miserables regions?

ANEM

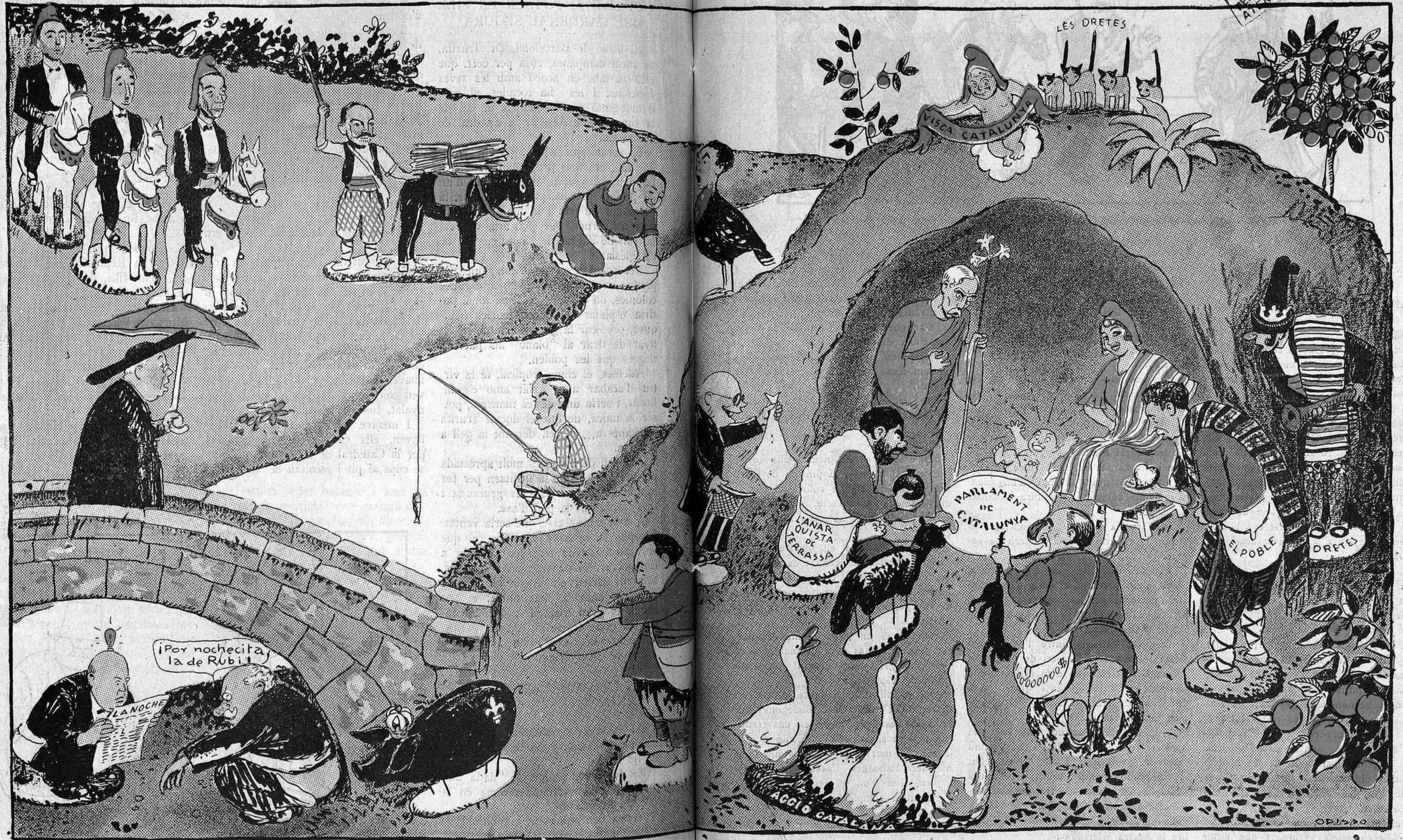

La festa de les modistetes

—Aquesta si que no la perdré de vista,

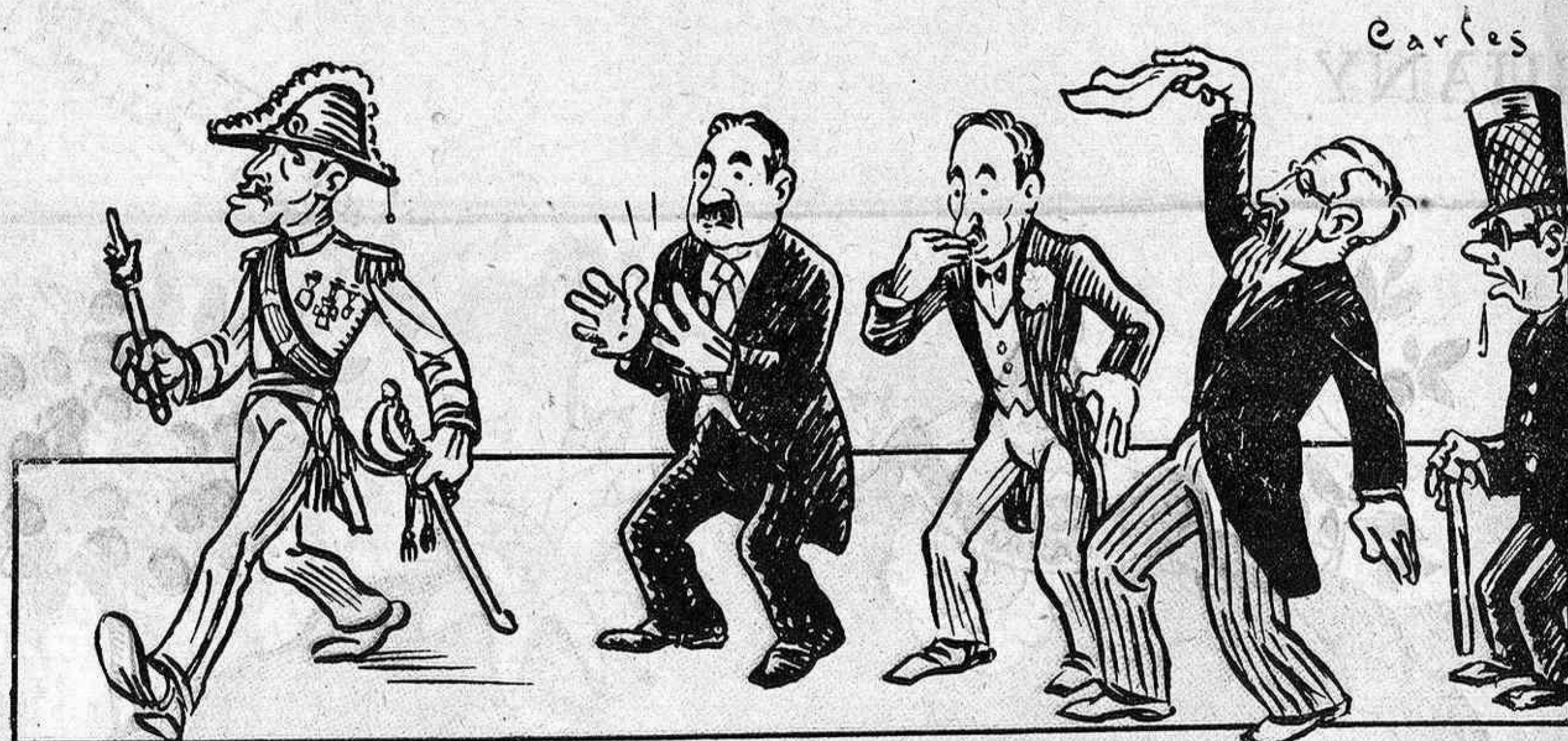
EL PESSEBRE D'ENGUANY

ENTENED A LA BIBLIOTECA DEL ATENEU BARCELONÉS

Que com poden éss un pessebre laic

Els de la Lliga se'ls varen fer malbè les mans de aplaudir al ex rei.

FITXES

ANGEL FERNANDEZ. Fou deis qui creuen que l'art és una ascensió constant.

En els començos de la seva carrera de pintor escenògraf, ple encara de visions d'escenografia corrent, obtingué els seus grans èxits.

A mesura que la seva personalitat s'afirmà i es purificà, el gran públic el perdé de vista i el comercialisme, que governa el nostre mercat artístic, com a amo i senyor, l'allunyà de les seves predileccions. Ell ferm, sense defalliments, seguí la via que cregué la seva.

I la via escollida fou ben dolorosa. L'hi exigí l'entusiasme sense eco, l'esforç sense coronació i la perseverància sense acabament.

Caigué en la lluita. Caigué i no claudicà. De la seva ascensió ens deixa una obra d'embranchada cap enlaire.

Darrerament, ja amb els ulls, les seves il·lusions d'art, l'ascetització dels seus projectes d'artista. Un art ben pur, ben seu. En les seves darreres obres—ja no d'escenògraf—hi començà la realització definitiva.

Angel Fernández ha entrat a la infinit, sense que li calgués tustar les portes i sense veure-les. Si en el més enllà hi ha déus, aquests s'embadaliran oïnt al pintor parlar-los de les nostres realitats, ungides amb unes gràcies que diuen que ens vénen d'ells i que ells desconeixen.

Una nit qualsvol, els estels brillaran més. Seran estels verbeners que diran que s'ha obert molt enlaire, molt lluny, l'exposició d'un esdeveniment que nosaltres ferem d'impossible realització: les obres que l'Angel Fernández portava dintre,

iniciades ja en les poc conegudes obres que ens ha pogut deixar.

“ES VEN UNA BICICLETA”

En una porta de casa humil hem vist dies i dies un anunci: “Es ven una bicicleta”.

Per què ens oprimia el cor aquest avís no escoltat? Hauríem volgut ésser el comprador que l'anunci urgia.

En passar una vesprada—precisament una vesprada dels pocs dies de fred que ha fet aquest hivern—, vegérem que l'anunci s'havia fet en lletres més grosses, en paper més gran, un paper d'una blancor lívida damunt la pintura ombrosa de la porta.

Ens semblà un crit de naufragi: el triptic estenogràfic S. O. S., crit de socors.

L'antasiarem? Es ven una bicicleta, l'ideal d'una joventut, el desig d'un brunzir diumenger per les nostres carreteres. L'obligava a vendre la necessitat. Resignació angoixosa.

Després, variants entre l'espera del miracle salvador i l'imperi de l'urgència mossegaira. Una visió d'un hivern sense abrigo i sense aliments que fa que en el major tamany d'unes lletres s'hi posi una esperança.

Avui, dissabte, l'anunci “Es ven una bicicleta”, ha desaparegut. Com s'haurà resolt el problema? Haurà comparegut el comprador temut i desitjat? S'haurà acomplert el miracle de trobar feina nova com a redempció i joia?

La porta de la casa contesta amb ombra la nostra interrogació.

SANABRE, PINTOR

Si aquests negres dels quadres de Sanabre poguessin parlar! Negres de capa

volaire i de nits obertes de gorja.

Enfoquem una llanterna als negres “sanabrins”, i els negres ens donen com una rialla rera un crespó.

“Cadaqués”. Un paral·lel. Masifern agombola damunt de Cadaqués núvols de tempesta. Carnavalada. Sanabre posa damunt d'uns negres tarongers d'or: Cadaqués.

Uns negres diversos. Per a cada estat d'ànim una negror. Sensibilitat portada a la fita.

Cuirassa.

Sense la força del negre—ulls entonsats en les coses—, la pintura de Sanabre es liquificaria en colors de passió: uns vermells de contacte, uns cadmis de lassitud, uns verds abismals d'ofegament en somni.

El negre posa en els quadres de Sanabre respectes de levita i de capell de copa: és el cinyell. I és una gamma de negres tràgicament burgesos que fan por als burgesos; negres de misteri, sense misteri.

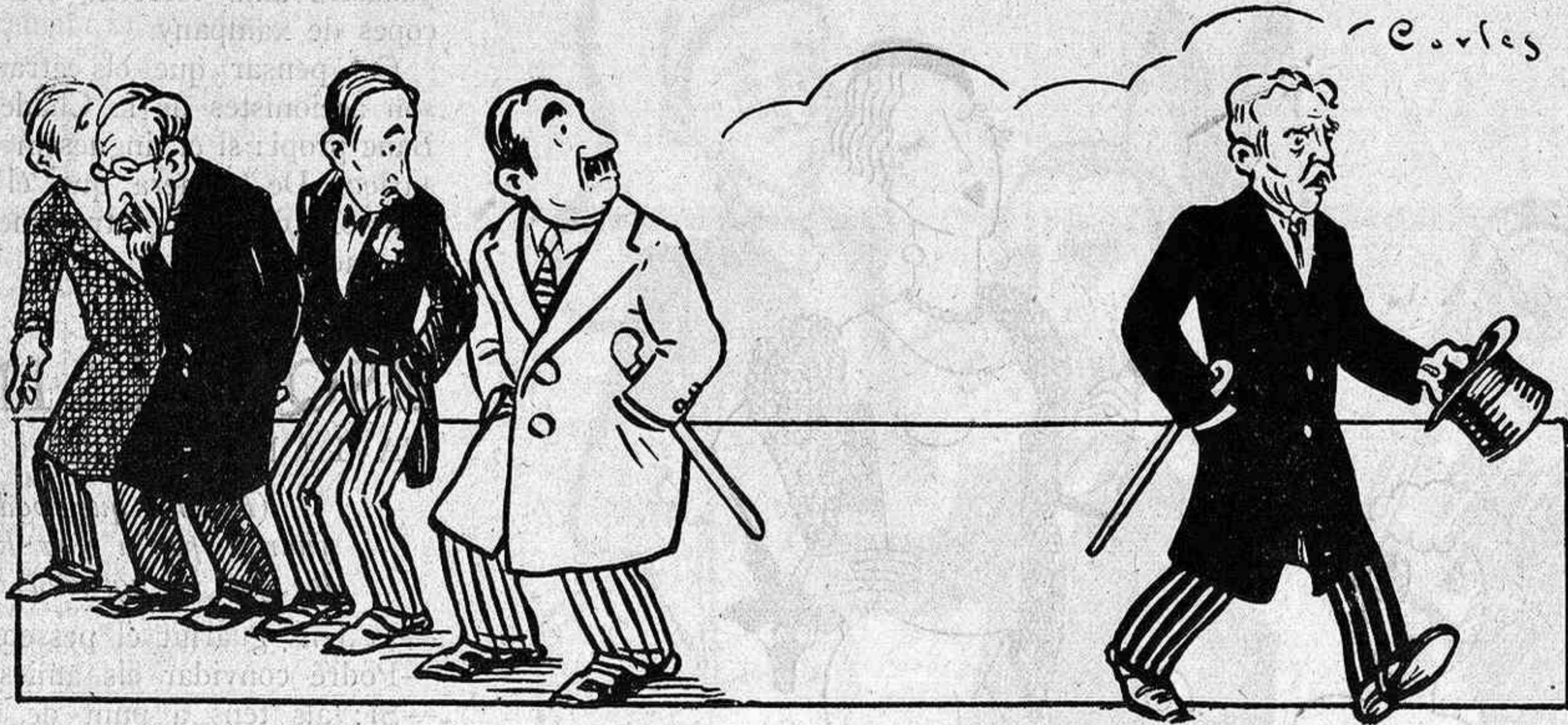
Sanabre és un pintor d'una originalitat originalíssima: una originalitat d'ordre. Quin gran escabellament sota d'una rigidesa! Espanta.

I la pintura de Sanabre és pintura correntment excepcional. Bodegons i natures mortes. Unes llagostes, uns cranes, uns espàrrecs, un pollastre a mig plomar. Tipus. El mar total rera els ulls d'un mariner. Paisatges. Cases sense llum i a plena llum d'un sol negre.

Paradoxa completa, i una gran força de pintor.

Davant d'un quadre de Sanabre, Fugita hi obriria uns grans ulls. Són com una festa de cirerers japonesos sense arbres.

Ramon VINYES

I per aquesta causa no poden aplaudir a Macià.

Cinc de barreja i bon profit

PRECEPTES D'URBANITAT

—Quan vagis a dinar en una casa, no has de despreciar mai res del que et serveixin, encara que no siga del teu gust.

Si per exemple et donen una sopa de rap, i a tu aquest menjar no et plau, guardat molt bé de donar ho a conèixer a la mestressa. Agafes el plat, i amb molt de dissimul, ho llences tot sota de la taula.

II.—No et portis mai el pa, quan estiguis invitat a un banquet, ni t'emportis l'abric d'algun dels comensals, a la sortida.

III.—Si en la casa on estàs de visita tenen nens que s'enfilen damunt les teves cames i t'embruten els pantalons, et desfan el llaç de la cobata i et volen destroçar el rellotge, no n'escanyis pas cap, perquè això podria refredar-te amb els seus pares.

IV.—Quan miris l'àlbum de retrats de la família, no et posis a riure com un beneit i, sobretot, no diguis que l'oncle "Anselmo" fa cara de gamarús.

V.—Quan ja no donin ni més café, ni més cigars, ni més licors, ja pots anar-te'n. És la senyal que la gent fina dona, per a enviar a la porra als convidats.

VI.—No et barallis mai amb ningú. Això de barallar-se és molt lleig, i a més et poden trencar la cara.

Si segueixes aquests preceptes, malgrat que no ho siguis, podràs passar bastant bé per un home ben educat.

DIGNITAT

—Caram!, tu per aquí... Però si jo em pensava que t'havien engarjolat!

—Si, noi, però ja ho veus... Ja estic al carrer... He trobat un advocat, que és una perla. T'el recomano; té, aquí tens la seva tarja.

Figura't que el fiscal, em demanava 25 anys i un dia de presó. Doncs bé, s'aixeca l'advocat, i comença a dir la seva peroració:

"Mireu aquest home que s'asseu avui al banc dels acusats. En la seva cara hi porta marcats els estigmes de la degeneració, del vici, del crim, de la incapacitat i de l'estupidesa.

El seu pare era un embriac completament alcoholitzat per les diàries "torradores" que agafava. Ademés, era un gandul, que mai havia treballat. La seva mare, era una dona prostituta, que solament el tren no li havia passat per damunt.

Ell és el fruit de la unió de dues bèsties. L'acusat, és analfabet, mig idiota, i estudieu la construcció de la seva capsa craniana, hi trobareu totes les senyals de la degeneració i de la criminalitat.

Aquest home no és bo per a res, sinó és per a llençar. Condemnar-lo és un crim."

—Ja ho veus, em varen absoldre.

—Però tu què havies fet?

—Vaig matar un home.

—I per què?

—Perquè em va dir cul d'olla, i a mi, no m'agrada que ningú m'insulti.

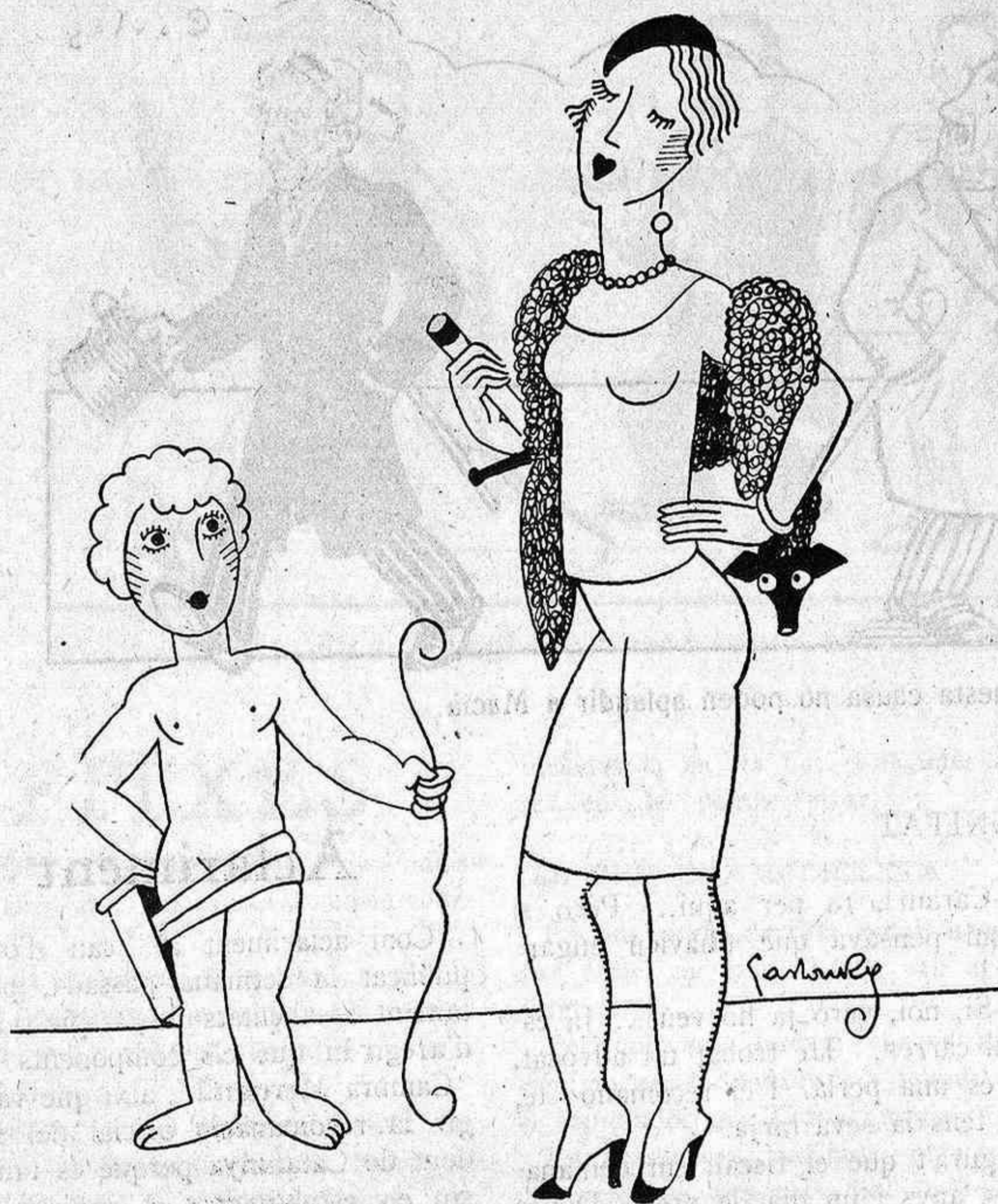
L. I. E.

Aclariment

Com aclariment al "cau d'orella" publicat la setmana passada, perfectament assabentats de la qüestió hem d'afegir-hi que els components de la "Cambra Mercantil", així que van llegir la recomanació oficial del President de Catalunya perquè es tanques sin els establiments el dia de l'obertura del Parlament català, es dedicaren a fer complir amb goig la recomanació, i el seu President senyor Cabré que fou qui dirigí els treballs perquè la festa—com així va aconseguir-se—tingués la màxima eficàcia.

El dia 8 de desembre fou declarat mitja festa pel Jurat Mixt del Treball, organisme competent, integrat per patrons i dependents i, per tant, la festa tenia caràcter obligatori. El Jurat mixt ha declarat festes completes les decretades pel Govern de la República i les votades per l'Ajuntament, suprimint gairebé totes les de caràcter religiós.

En quan a l'actuació del senyor Cabré, ens consta que ha estat i segueix essent completament honorable i d'un esperit d'absoluta independència en totes les Corporacions Públiques on ha estat, amb un esperit francament catalanista i republicà, com ho prova l'haver estat perseguit repetidament per la dictadura, arribant a destituir-lo de la Presidència de la Cambra Mercantil per negar-se a aixecar en una festa diplomàtica, al tocar l'orquestra la "marxa reial", de trista memòria.

Miss Llucieta

—Ara tan sols em falta treure la grossa de Nadal per tenir el casament assegurat.

Dels atracadors i els atracaments

Feia temps que els atracadors no donaven fe de vida. Però ja tornen a donar-ne. Feia temps que no hi havia atracaments. Però ja torna a haver-n'hi. I és que es veu que no podem viure sense atracadors, sense atracaments; es veu que això dels atracadors i els atracaments ja és una cosa inherent al clima, com la boira a Londres.

Cada dia es descobreixen nous atracaments—comesos amb més o menys audàcia—; cada dia es lleva un atracador disposat a fer feina. I cada dia la policia del senyor Ibàñez segueix sense descobrir els atracadors. Val a dir, però, que descobreix els atracaments. I això ja és alguna cosa. A més a més, si no va al domicili dels atracadors—tal vegada no vol trencar-los les oracions—va al del dipuñat Martí Barrera. Però d'això tampoc no cal pensar-ne mal: tal vegada la

visita és una visita de cortesia, de simpatia.

Però el fet és aquest: hi ha atracadors, hi ha policies. I només es veu brillar els atracadors. Els policies, en els atracaments, no fan pas aquell magnífic paper que feien quan hi havia alguna vaga i calia dramatitzar un xic l'ambient de la ciutat.

Nosaltres creiem haver descobert el per què ara hi ha més atracaments dels que mesos enrera hi havia: s'apropa Nadal. S'apropa Nadal, senyors. Nadal, aquesta festa íntima i familiar amb la qual la humanitat catòlica celebra el naixement de Jesús. El celebra atipant-se de carn d'olla, de pollastre, de torrons... i de bicarbonat, l'endemà.

Els atracadors també són homes, i alguns d'ells, sobretot els que tenen família—perquè hi ha atracadors que no es priven de res i fins i tot tenen família—, homes amics de la tradició. Per tant, amics de menjar pollastre per Nadal i d'acompanyar el

pollastre amb torrons, neules i unes copes de xampany.

Cal pensar que els atracadors no són accionistes de la Chade ni tenen Banc propi: si el tinguessin no l'assaltarien. De manera que el vertader culpable d'aquests atracaments d'ara és Nadal.

ESQUELLINCS

L'AVI I LA PUBILLA

(Escena que podria aprofitar-se per a una Revista de les que no agraden)

—Ja tens guarnit el pessebre.

—Podré convidar els amics?

—Si: als tens a punt de rebre als amics i als enemics.

Als amics perquè no envegin no res dels pessebres vells: i als enemics, perquè vegin que podem prescindir d'ells.

—I, hi han totes les figures d'abans?

—Pubilla, això no.

I si fixar-t'hi procures veuràs per quina raó, que es molt fàcil de concebre els ninots, els he tret tots i he posat en el Pessebre homes, en lloc de ninots.

—Doncs n'han vingut a grapat perquè jo els colloqués.

Uns eren recomanats altres donaven diners per ser-hi!

—Sí: ja ho crec! Molts!

Ai! Pubilla encisadora!

Aquests al Pessebre, sols buscaven la menjadora.

—Però bé i deuré tenir aquell capellà?

—Es arcaic.

n'he tingut de prescindir com és un Pessebre laic!

—Ah! aquella bugadera que en tots els pessebres hi ha rentant?

—No he trobat manera de poder-la collocà.

Està veien si en fa net, ben bé a cops de picadò, dels drapets bruts que s'han tret en la darrera elecció.

—I els pagesos?

—Ja vindran.

—Però gaire?

—Tots en massa.

Però ara, estan arrançant la qüestió de la rabassa.

—I el bou i la mula?

—Evita

pensar en ells: jo t'els he tret perquè la mula era guita

i el bou no llaura dret.
 —I els bens?
 —Ja s'han acabat.
 No hi ha remats ni escamots.
 —I els pastors?
 —S'han sindicat!
 —I els reis?
 —Els han fallat tots!
 —Doncs, quin Pessebre m'has fet?
 —Deixa aquest to melancòlic
 Pensa que el Pessebre aquè
 és un Pessebre allegòric.
 Cal, Pubilla, que així el fem.
 Ara t'el vull explica:
 Es el Portal de Betlem
 el Parlament català.
 Volem de manera grata
 satisfé l'opinió pública
 és l'Angel de l'Anunciata
 l'imatge de la República.
 Allí, Josep i Maria
 són el poble i Catalunya.
 D'ell, la vara que floria,
 és la dalla que ara empunya.
 Ella, la que a llum ha dat
 el fillet resent nascut;
 el Messies esperat
 el desitjat Estatut.
 Per véurels, el poble tot
 abandonant els conrreus
 ve a ofrenar-los-hi el seu vot
 que deposita al seus peus.
 Més enllà, formant un bloc,
 camperols i obrers, allí,
 com una flama de foc
 illuminen l'avenir.
 Com no hi ha festa completa,
 no tots a dorar-lo venen.
 Uns quants s'en van per la dreta
 i altres de venir s'abstenen.
 Els reis, no hi són.
 —Com, que no?
 —Melció, Baltasar i Gaspar,
 com no feien res de bo
 els vaig foragitar.
 Però, altres tres reis, de dret
 al Pessebre van vení.
 —Com es diuen?
 —Francisquet,
 "Alacandro" i Marcellí.
 Un, a força de proclames,
 al Pessebre s'ha lligat,
 i amb la cua entre les cames
 els altres s'en han anat.
 Aquí els tens i tu has de concebre
 si he estat ignorant o savi.
 Digués si et plau el Pessebre
 que aquest any t'ha arranjat l'avi.

Apareix el Pessebre, tal com ha estat descrit. L'orquestra toca el "Noi de la mare"; el públic toca el dos i l'autor toca les conseqüències de tocar pilota en allusions polítiques.

JOAQUIM MONTERO

L'afer Irurita

El Poble: —Sembla que per acabar de fer el pes hi manca el del vostre darrera.

TELÓ ENLAIRE

CENTRE AUTONOMISTA DE DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA INDUSTRIA

Secció de Propaganda

"Quan s'ha perdut la fe", comèdia dramàtica en tres actes, de J. Puig Pujades.

Un conflicte domèstic. Bona exposició. Un primer acte ple i ben construït. En el segon acte, l'acció es fa externa. Per aquesta externitat s'arriba a les escenes que van més directament al públic. El segon acte de l'obra de Puig Pujades és fortament aplaudit. Tercer acte: arranament. Vindrà un fill. S'oblida la procedència de la mare, i l'home sense fe torna a la fe. Primer, tenia la fe en ell mateix, aquesta fe oberta que pot tenir per guia la creu d'argent del campanar de l'església del poble. Ara tindrà fe en el fill i viurà la seva vida amb un objecte: menar la vida del que l'ha de continuar.

L'obra de Puig Pujades, escrita vo-

lent fer teatre, té una honradesa d'escriptor. Del seu argument podia treure-se'n una obra més intensa, però l'autor vol anar a pas segur i no s'allunya del que ell entén per teatre. L'esforç l'hi reïx. "Quan s'ha perdut la fe" té per a nosaltres un valor positiu, per damunt de moltes obres de teatre, grans èxits de teatre.

En Puig Pujades hi ha un temperament de dramaturg. El brida les dificultats de fer de dramaturg. Els dramaturgs, a Catalunya, treballen—si us plau per força—d'una faïso especialíssima.

La companyia Buixadós-Rovira posà l'obra amb gran cura. Bé tots quants hi intervingueren.

Poc públic. L'esforç extraordinari que fa l'honorable entitat "Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria", no ha pogut treure del seu esforç els resultats que n'hauria hagut de treure.

Creiem arribada l'hora de preocupar-se seriosament del problema del teatre català, agreujat, si pot dir-se que s'ha agreujat més, pel darrer simulacre del "Premi Ignasi Iglésies", mostra patènt

de fins on hem pogut arribar en coses de Teatre Català.

ROMEA

Bartomeu Soler estrenarà en aquest teatre. No hi estrenarà la tragèdia que havia escrit per pròpia voluntat. Hi estrenarà una comèdia que l'hi ha encarregat l'empresa.

El públic de Romea, no pot plorar: ha de riure. L'autor d'"Anna Maria", si vol estrenar al teatre del carrer de l'Hospital, haurà de ficar-se el seu temperament a la butxaca i fer el que vulguin els empresaris.

Estem segurs que els de Romea hauran desitjat fer aquesta observació a Bartomeu Soler, encara que no l'hi hagin feta: Escrigui'ns una comèdia com més Roura millor".

Així s'ha d'escriure teatre a Catalunya, i així es fa Teatre de Catalunya. Bona continuació, la "santa continuació" de l'Ors.

Els que no claudiquen, se'ls escombra!

A L'APOLO S'HA FET MELODRAMA POPULAR

Romain Rolland escriu un teatre per a el poble: teatre popular.

Els nostres autors populars escriuen teatre per a treure els diners del poble.

Dues posicions.

La de Romain Rolland i la dels que pensen com ell. I la dels que escriuen barroerament per a afalagar la multitud.

En el teatre popular de Romain Rolland hi ha lliçons d'història, de sociologia, d'ètica.

En el teatre popular dels autors populars no hi ha res més que una explotació d'estats populars passionals: heus ací el seu populisme.

L'autèntic teatre popular, dirigeix, fa comprendre, asserena.

L'altre teatre cerca un afer de ressonància; el teatralitza, aprofitant-lo per a cobrar drets de representació.

A Catalunya no hem fet autèntic teatre popular, després de Ignasi Iglésies.

El teatre popular de Romain Rolland i el de l'autor d'"Els vells", és intel·ligent. Els nostres actuals autors de popularitat compten, com ajuda, amb el propi analfabetisme.

Ens suggereix aquestes reflexions l'estrena d'"Abajo las armas!", feta a l'Apolo i ja retirada del teatre. La crítica

n'ha dit obra de teatre popular i ha lloat les condicions popularistes de l'autor.

La primera condició, és la de no saber d'escriure. Tot l'altre li és donat per afegidura. L'autor de "Abajo las armas!" porta al seu actiu una cosa dita: "El proceso Ferrer". Esperem altres truculències populars i de probable ganga.

WORK

ESQUELLOTS

El dia 12 s'inaugurà a Madrid el nou saló de sorteixos de la Loteria nacional.

Sí, vaja; la sala de ruleta de l'Estat.

No havíem quedat que estava prohibit el joc?

Ha estat publicat un decret excluint del gran Consell feixista el diputat senyor Turatti, ex-secretari del partit.

Es veu que a Itàlia tothom està d'acord amb els feixistes, i tot va com una seda...

S'ha inaugurat el "Casal del metge".

Tenim notícies que uns quants clients, que ja han passat a millor vida, volen fundar una societat nomenada "Casal de les víctimes dels metges".

Vagi aquest "Esquellot" en record als màrtirs de Jaca.

Galán i García Hernández morien assassinats, l'any 1930, per l'odiosa monarquia. La seva sang regava la planta de la República, que tan bons fruits ha donat. Tots els bons republicans no poden deixar passar el temps sense recordar la data gloriosa del 12 de desembre i la funesta data del dia 14 del mateix mes.

L'altre dia un taxista tingué una indigestió. El portaren a una farmàcia per tal d'aliviar-lo, i en preguntar-li què tenia, respongué:

—Tinc un empatx de circulació va-chieriana!

Dimarts es va adjudicar el "Premi Crexells" al poeta Josep Maria de Sagarra.

Aquestes adjudicacions són uns afers enutjosos.

El dia 21 d'octubre, nosaltres ja pronosticàrem que el donarien a Sagarra; i és que, dissortadament, ja sabem com van aquestes coses...

En una Assemblea, l'avui diputat Arnau, alcalde de Malgrat, deia que ell no podia ésser socialista, perquè era un propietari de bastant importància. Que la seva amistat amb Serra i Moret sols era una amistat particular.

Naturalment, el programa socialista és contrari a les seves idees, perquè és el programa de socialitzar les terres, i ell, abans que tot, és idealista en defensar les seves.

Sí, vaja; estem d'acord, o, més ben dit, ho encertem, oi?

Fa dies que els establiments de l'art dels mobles, de Barcelona, es veuen agredits pels quatre costats.

Pet per aquí, esclat per allà, apenes si queda tenda ni magatzem del ram on les cames dels catres guardin la deguda integritat; ultra el perill que això representa per les persones.

I per ara no res. Els petarts van reventant impunement sense que ningú hi posi mà, ja que les ganes d'arranjament no es veuen enlloc.

Durarà gaire això de què en ovirar un establiment de mobles tinguem de passar a la vorera de davant per por que sobrevingui l'explosió? Digueu-nos, ¿no s'ha fet encara prou soroll i trencadissa?

Els estudiants ja han començat, encara que fora de temps, les vacances de Nadal.

Mireu que estan de sort els estudiants. Fins i tot, i en justa correspondència pels dies adelantats de vacances, volen retardar-los-hi a fi de curs l'adjudicació de les carbasses.

Es el que diran ells: Les vacances ja estan bé; ara que el retard en rebre les carbasses... encara està millor.

A l'Hipòdrom, estan en auge les carreres de caballs.

Es una manifestació deportiva de l'"élite" barcelonina.

Per Barcelona, bé.

Un "amateur" més tronera que els gats pel gener, deia a una colla d'amics: —A mi sempre em trobareu allà on hi hagi cames.

Per l'esport, no hi ha res a objectar. Ara que hi ha cames i hi ha cames...

Escopetes - Bicycles - Ràdio

VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT
(Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: Sant Antoni, n.º 20

Imp. "L'Esquella", Om, 8, Barcelona

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

DICCIONARI Català=Castellà Castellà=Català

Per A. ROVIRA I VIRGILI

Preu: 15 ptes.

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 ::: Nit a les 9,30

Avui i dies seients: FORMIDABLES DEBUTS

**Vera Frey - C. Marin - Marina López - Delvo and Delva
Zynaray et Monicla - EMILIA PRAXEDES**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, èxit sensacional de la primeríssima «vedette»,
de fama mundial GLORIA GUZMAN i de l'actor còmic Rafael Arcos,
amb la revista de Vela, Sierra i mestre Alonso,

MI COSTILLA ES UN HUESO

TEATRE VICTORIA

COMPANIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres, tarda, Vermouth popular. - Nit, i totes les nits,
èxit delirant de la sarsuela en dos actes

LA DULZAINA DEL CHARRO

Demà, nit, debut de l'eminent tenor CAYETANO PEÑALVER,
amb **LA DULZAINA DEL CHARRO.**

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y
molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves
manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital.
Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte plu-
riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue,
ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medica-
ment excitant.

**PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Duitrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

**La voz
de su amo**

Compania del Gramòfono, S. A. E.

La Modisteta

O l'alegria dels nostres carrers el dia de Santa Llúcia.